

erdei túráinkon le-leguggoltál pisilni

eleinte nehezen szedted hozzá magad össze... sokáig kémleltél körbe-körbe,
biztosan nem lát-e senki...

végül csak elszántad ma-
gad, szerettelek nézni,
hallatszott a csörgő fale-
velekkel játszó, csorgó
magas hang is

Villányi G. András 31

EMLÉKSZEM RÁD, AMIKOR

(N.Á.-Csigának)

csorgás minden: csorog-
nak erek, kutak, csapok;

eső csorog most is a kertben; az idő léptéke csorgás, amint tovacsobog semmi
a semmibe, átfordul önmagában

ezt a tör-tén-he-tet-len történetet véljük milliárd formában ki-és átszíneze
„látni”, sőt „megélni” (persze a lehetséges színskálához mérten csaknem fe-
kete-fehérben...)

most is folyamatosan csorog, mintha folya-folya, de sosem érkezne meg
az eső; kibújik a felhőkből a nap, veri feleségét az ördög

az én szerelmem is csorgatott, majd felnézett rosszállón, hogy ismét fényké-
peztem

emlékszem, amikor az erdőből hazafelé megálltunk a hosszan elnyúló sáv-
tölgyesben, ami elválasztja a hatalmas rétet a távoli panorámától, kerestünk
egy fát, hogy mélyen alányúlt ágaiba ölelje szeretkezésünket

emlékszem rád, amikor komoly arccal dödöllét sütöttél, általában minden
munkát ünnepélyesen komoly arccal végeztél

emlékszem, amikor Kercaszomoron az „ifjúsági szálló” közös konyhácskájá-
ban főzögettünk elbeszélgetve Ádámmal, majd borozgattunk és egyszerűen
összebarátkoztunk vele

emlékszem, mikor Moravske Toplicén áztunk a forró, bitumenszagú vízben,
mennyire igyekeztél kis tested megmozgatni, különösen fájós derekad

emlékszem, amikor túl a templomon bekerekeztünk az erdőbe, nem mertél felmászni a magaslesre, pedig szerettem volna szeretkezni veled akkor, a fák lombjának magasságában, a földtől kicsit elszakadtan

32 emlékszem, amikor felsétáltunk a Villa Negráig, elmentünk a tóig, majd messzebb az erdőbe, ettünk pisztrángot, hiszen a pisztrángevés a Szalajka-völgyben kihagyhatatlan, mert rítus és rítusokat *sem szabad* ölni

emlékszem, amikor Rodin kastélyparkjában falatoztunk, padon ettük a Rue Marchén a tejpultnál vásárolt hegyi sajtot, sötétre sült bagettel (a franciák úgy hurcolják bagettjüket, ahogy az angolok az esernyőt) ittunk hozzá bordeaux-it, a talpas üvegpoharat – illőt borhoz, alkalomhoz – hátizsákban hordtam, a szeleteléshez, dugóhúzáshoz és a falatok porciózásához elmaradhatatlanul kísért a szarvasos swiss army knife

emlékszem, amikor egyeurós rózsaszín strandpapucsot vettünk neked Barcelonában, s ahogy a tapasz-falatkákkal ismerkedett nyelved, szájad, sőt nemcsak tágra nyílt tekinteted, hanem egész testtartásod is

amikor bűvárszemüvegben úgy lebegtél a part mentén, mintha vízi hullát imitálnál; sosem mertél eltávolodni a mélyvízhez

amikor Ágasváron belaktuk a kuckószobácskát, mécses világított az ablakban, a tűz fénye a vaskályha nyitott ajtaján át szökött táncolni bőrödig

amikor bezárkóztunk a közös fürdőbe, és a zuhany forró csobogása alatt szerelmeskedtünk; a vizet tölgyhasábok forralták a vén vaskályhában, és bőrünk boldogan érezte e *forróság* különleges minőségét: a fák tüzelte vizét

emlékszem, amikor a falusi téli hajnalokon felkeltél, hogy a havas hátsó kerten vágj át a buszmegállóig, távol a mindenünnét leskelődő sunyi tekintektől, hogy eljuss a messzi városba tanuló vezetni; sosem láttalak elmenni ilyenkor, még ágyban voltam, leengedett redőny takarása mögött

így, lehunytt szemmel emlékszem, amint kapucnid szemig lehúzva, mély hóban iparkodsz, át hosszú gyümölcsösünkön, majd a szántón keresztbe, el a buszmegállóig

emlékszem, mennyire szeretted a házikó nyújtotta biztonságban a zord időjárást, ilyenkor félénk örömmel szoktad mondani: „most kisállat vagyok” – engem pedig előtött a derű, hogy a magam építgette fészekkel biztonságot nyújthatok neked

33

emlékszem, amint baktatsz – újra a hóban – a kicsi, magad eszkábálta táblácskával németet tanítani a haldokló község gonoszán örömtelen faluházába

a németórára, bár kezdő volt, akár fél napot is készültél, szerettem benned az elszántságot, bár világos, hogy ma nem ilyen lelkületen nyugszik a „győzelemre” ítélték világnézete

emlékszem, amikor megkérdezted „megdugsz itt a kertben?” s a kaszaköszőrülő padon ölembe ültél

télen sokat fáztunk, a hideg még a szerelmi vágyat is kimarta belőlünk

amikor terroristának tűnő maszk védelmében, alatta bizonyára halálosan komoly arccal a bognárműhely előtt sarokcsiszolóztál, s énaodaosontam észrevétlen áramtalanítani – csak roppant nehézkesen tudtál felmerülni a csodálkozás hullámaiból és tudatosítani, hogy e felfoghatatlan és megemészthetetlen eseménynek én voltam az ügynöke

emlékszem rád, amikor a pincelejárat és a bognár tetőzetét javígtattad: földemet ácsoltál, cserepet raktál

élénken látlak, amint délutánonként elkerekezel Kápolnára Olga nénihez tejjért, zöldségért, gyakran a diófa alatti kispad felől nézlek, és gyengéd szeretet hullámai áradnak bennem szét, látva messzeségbe csorgó, elfogyó alakod

vajon a szeretet érzését miért váltja ki inkább a távolodás, mint a közeledés

ismét a kispad a diófa alatt: leendő portánkon itt ültünk először le, miután megláttuk az „eladó” feliratot és betolakodva izgatottan végigvizslattuk a lakatlan birtokot

csorgás minden: az összes alak és esemény elfogyó távolodása

amikor a Family Frost-fagyira várakoztunk (szombat, késő délután lévén épp végigtülköli a falut a sárga kocsi) most ezt felidézve fagyaltot veszek a tömzsi szakállas embertől, aki Húsvétkor meglocsolt téged

34 emlékszem, hogy mindig, mindenből picit és keveset vásároltál, mintha féltél volna a mennyiségtől: a túlzástól, a bőségtől általában

emlékszem mennyire ízlett Párizsban a habcsók, nem messze a Pigalle-tól, valamelyik sarkon, lefelé a Montmarte-lejtő alján, ég tudja, eljut-e valamelyikünk valaha ebbe a confiserie-be

emlékszem tekintetemben az izgalomra, ahogy bármely városban, országban gyönyörködtél a pékek kirakataiban, s vágyadra, hogy kicsit belekóstolj mindenbe, ám jószerével ellenálltál, és mikor kóstolásra került sor, végül mindig csak egyet kértél és ízleltél meg

2008-ban születésnapunkon órákig őgyelegtünk délelőtt a montparnasse-i temetőben, a halál szoborvirágos kertjében születésünket ünnepeltük, mielőtt betértünk a pékhez, amelyet már a temető előtt kinéztél magadnak

Budapesten eleinte – lassan pestiesedő fruskaként – kedvenced a Prima Pék volt, közel a Margit hídhoz; ekkor kezdtelek Csiga Péknek nevezni

először Macskacsigának hívtalak, aztán elmaradt a macska, bizonyára azért, mert inkább csigának tűntél, mint macskának; vagy lehetséges-e, hogy elhibáztam, és a láthatatlan lényeges helyett a látható lényegtelen szolgáltattam meg

kezdetek: minden új és más, mint amihez szoktál; mondtad: szeretsz velem lenni, mert sokat lehet nevetni, ám mosolyunk apránként átúszott a szomoruság grimaszába

lassacskán, fokozatosan táguló körökben vetted nyakadba a várost és kezdted felfedezni környékeit

minden valamire való városnak számtalan arca van, te az egyszerűbb, kevésbé sminkelt profilját kedvelted: a nyóckert jobban Újlipótvárosnál, s benne a Bródy Sándor utcát (az általad felfedezett kisvendéglővel, ahol gyakorta kértél cézárt, míg én bécsi szeletet uborkasalátával)

vajon merre járkáltál legszívesebben magányos csavargásaidon

még Újlipótvárosban vagyunk, polgárabb díszletek közül indulsz a Príma Pék-hez, vagy angolórára a Mammut irányába, talán innét jártál németet taníttani a Soroksári útra 35

emlékszem – szűz kéz! – Taksonyban mindünk közt te lőtted légpisztollyal a legtöbb kört, előtte a holtágon kenuztunk

mielőtt a sörétes puskát elsütötted, esedezve mondtad a koronglőtéren: „Kandúr, én annyira félek.” Bogdásán lehetett 2010 telén

a lét szüntelen csorgás, hisz elfolyik, miként minden pillanat azonnal másikba lohad: mintha lett volna és már nincs

hogyan létezhetnék bármi, ha a világot úgy alkották, hogy folyását szüntelen önmegsemmisülés tartja fenn; gondolható-e, vagy mondható ilyenre, hogy „folyamatos” vagy „fenntartható”

mégis, inkább lehettél macska, nem csiga: néhai nagymamád is fehér macskát horgolt neked, a Macskit

biztos nem véletlen, hogy minden fontosabb útra magaddal vitted, amikor ötvenedik születésnapomra, épp huszonnyolc lettél – hiszen egy napon születtünk – kiloptalak Párizsba, *Macskit* elrejtettem, hogy hotelszobánkban a Monmartre-hoz közel reggel párnádon találod ébredéskor

emlékszem, amikor egy mátrai túrán annyira megjárattalak, hogy magam kezdtem aggódni, gyöngye derekad és pihe csontocskáid miatt féltettelek; valahol a Parádra vezető országúton lukadtunk ki tévelygésemből

sűrűn gondolok Bázakerettyére: Dobri felé gyakorta elhajtok a letenyei keresztelkedésnél, ahol jobbra Kerettyére, balra Lenti felé ágazik az út

emlékszel-e a kerettyei ármányos macskára, amelyik *felvezette* a tyúkól irányába a görényt, vajon kapott-e részt a zsákmányból

vagy amikor a budafai arborétumban annyi szamócsát találtunk, hogy már-már émelyedésig lakmározunk belőle

hogy hekket ettünk a kerettyei strandon, amiképp szinte mindenütt, ha víznél jártunk: Ábrahámhegyen, Tihanyban, Sajkodon, Füreden, és ki tudja merre még

36 vagy a halászlére Pakson és ZEG-en a csárdában; egykor el-elkerekkez-tünk biciklivel a Ladik utcába is jó halászléért; a kis kertvendéglő, a Ladik is megszűnt, emlékszel-e rá

vagy a paksi rántott pontyszeletre, amin a panírozás zománckemény volt, de zsemlemorzsa és tojás nélkül – savanyú erős paprikával, kenyérrrel, hosszúlépéssel kísértük; ízének titka biztosan abban rejlett, hogy disznózsírban sü-tötték, nem agyonégett olajban

emlékszem Salföldre, a repkény futotta romra, az első FIN-re 2005-ben – ek-korra már veled; száz és száz papírzacskó-lampion mécsese pislákol emlékeim ösvényei mentén

a siklóra: pontban 10.00-kor mindig megjelent ugyanott, a bánya tavi nádas parányi rejtett öblében

fürdőzéseinkre, meztelenkedésre, játékra széllel, nappal és homokkal, em-lékszel-e még

így jártuk, éltük Pestet, Budát, Baranyát, Hevest, Zalát, Barcelonát, Párizst, Fortalezát és Korcsulát

végül Magyarföldre kerültünk – (a remény is elfárad e névben)

mégis, szép itt és jó, örvendezem, hogy ücsöröghetek a verandán, magába ölel a súlyuló est, amint a madár és rovarhangok az eső csorgásával elmo-sódnak, ahogy gondolataim és az emlékfolyam sodra is elapad

lassan elül az eső

megtanultál borban, borral és borosan gondolkodni: a világot ily módon, ebben a megjelenésében is érzékelni, kóstolgatni

közben a magános eperfa millió pergő esőcseppecskéje gondoltatja velem, hogy a világot álságosan teremtették: nemléthez sokra formálták, ám kevésre a létezéshez

csepeg, csorog, olvad minden: entrópiában mállik

ám önmegtagadásával a magát kiürítő entrópia újratöltődést teremt, saját pozitív Janus-arcát

37

ekként új csalódást, reménytelenséget kelt a semmiben is, amely ily módon nem kínálhatja valódi kilépés enyhületét a múlandóság óceánjából, inkább reteszt lakatol a KIJÁRATRA

az egyetemes távolodás csorgó, süppedő kertjében jegyeztem le emlékeink némelyikét, dacolva múlásukkal, miképp a tiédde, magaméval és mindenével

elállt az eső is.

(2012-13)

